

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HAANDBOG I VERDENSHISTORIEN. Middelalderen (Sluttet.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 195.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig07val-shoot-idm140245233429888/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kirke-Riget og Kors-Togene

Prindsessens tre Maaneder, have varet fulde Syv, og Man skionner ikke rettere, end at den, som Ridderne ogsaa med Munden havde beredt dem paa, kunde varet syv Aar, naar Staden havde været forsynet med Levnets-Midler og fri for Forrædere; men nu lod Armenieren Pyrros, efter Aftale med Boemund, en Reeb-Stige glide ned om Natten fra et af Taarnene, som han skulde bevogte, og skiondt det varede enstund, før Nogen turde betræde denne farlige Æres-Trappe, besluttede dog omsider Folket fra Chartres sig til at være første Mand og fik mellem fyrrer og tresindstyve Følge-Svende, som strax bemægtigede sig de nærmeste Taarne. Boemund selv var dog ikke deriblandt, ja, ei engang tilstæde, hvad hellig forbausede Pyrros, saa en Lombard maatte løbe ned og hente ham, men da han saa kom, gik Stigen i Stykker, og først da en Løndør blev lukket op, tog den forsigtige Helt personlig Deel i Æventyret*). Saa lyder Beretningen af Boemunds gode Venner, Peer Tudebød og Robert Munk, som enten var Øien-Vidner eller stod dog ikke langt borte, og maae derfor, da de aabenbar slet ikke smigre Helten, udelukkende følges.

Alt syndes nu vel overstaet, men dog var det Brede tilbage, thi Kors-Dragerne [-farerne] fandt saa godt som ingen Levnets-Midler i Byen; de prøvede at storme Fæstningen, den saakaldte Kulæ, men blev slaaet tilbage med føleligt Tab, og allerede tredje Morgen opdagede Man en uhyre Støv-Sky, som Mæn vel i Førstningen smigrede sig med, kunde muelig være Keiser Alex, hvem de under Beleiringen havde maaned til at opfylde sine Løfter, men lærde snart, var en utallig Hær af Muselmænd, der omringede Staden og skjulde Landet. Hvad Mod der endnu var tilbage sank, da Hertug Godfred, der især ved, under Beleiringen, at kløve en Tyrkisk Goliath lige til Bælte-Stedet, var blevet Venners Afgud og Fienders Skræk, nu ved et Udfald selv nødtes til at vende Rygg, og forfulgdes saa tæt, at Mange af hans Følge omkom i Trængselen, før de slap ind. Næste Nat lod Mange i Fortvivlelse sig glide ned ad Toug fra Muren, og deriblandt navnkundige Riddere, som Boemunds Svoger, Vilhelm Grantmaisnil, og vel tager Prindsessen fejl ved ogsaa mellem disse saakaldte »Linie-Dansere« (*funambuli*) at nævne Vilhelm Erobrers Sviger-Søn, Grev Steffen af Blois, der eiede saamange Borg, som der var Dage i et Aar; men Uret gjør hun ham derved ikke; thi han var

*) Kors-Kronikarne hos Bongars S. 14—15. 53—55. Annas Alexiade S. 819—20.

Kirke-Riget og Kors-Togene

allerede faldet fra i Fristelsens Tid, før Staden blev taget, og foer nu afsted med hele sit Følge, hen at sætte Skræk i den Byzantinske Keiser, som var underveis til Antiochien med en stor Hær^{*)}.

Saaledes havde da Bladet vendt sig, at Levningen af Kæmpe-Hæren, hvis mindste Konst det havde været at forskrække Byzants, nu, indspærret i sin egen Erobring, satte sit sidste svage Haab til den feige Byzantiner; men at Man ventede Hjelp af Alex var dog ikke nær saa latterligt, som det klinger; thi ikke blot havde Kors-Hæren, ved at lamme Tyrke-Armen i Rum, saaledes skaffet ham Luft, at han nu spillede Mester i Natolien, men Boemunds Broder Guido var med mange tusinde Korsfarere traadt i hans Tjeneste, saa, havde han kun havt Mod og Villie til at vove noget for sine tappre Lehns-Mænd, var det ganske rimeligt, at den store Tyrke-Hær mellem to Ilde snart vilde smeltet sammen til saagodtsom ingen Ting. Det var imidlertid langt fra Keiserens Mening at vove Noget for stude Kæmper, han, jo før, jo hellere, ønskede at blive kvit, saa han laae kun paa Reisen til Antiochien, for, ifald de tog den, i Tide at paatale sin Ret, og da han derfor hørde, hvordan Sagerne stod, og at Tyrkerne fra Tigris med det Samme vilde giæste ham, skyodte han sig hovedkulds hjem til Konstantinopel og lod Antiochien skiotte sig selv^{**}).

Under disse rædsom fortvivlede Omstændigheder, da Hungers-Nøden rasede og selv de kiækkeste Riddere ei mere turde vove sig udenfor Stads-Porten, da kom der en halvstuderet Bonde-Knøs, ved Navn Peter Bartholomæus fra Provence, til Grev Raimund og Biskop Edmer, med den Aabenbaring fra Apostelen Andreas, at den »hellige Landsee«, hvormed Romeren gjennemborede Frelseren paa Korset, laae nedgravet i en af Antiochiens Kirker, som han nævnede, og at den, naar de fandt den, skulde være et vist Seiers-Tegn. Biskoppen tog det for Snak, men Greven troede det, og der blev nu gravet en heel Dag, fra Morgen til Aften, hvorpaa der omsider kom en Spids frem, som Grevens Kapellan, der har beskrevet det Hele omstændelig, forsikkrer, han kyssede paa Stedet, og var saa med at drage op af sin dybe Dunkelhed^{***}). En af Præsterne trøstede ogsaa med et Syn, som han havde havt,

*) Kors-Kronikerne hos Bongars S. 15—17, 55—60, 392. Annas Alexiade S. 321—24.

***) Annas Alexiade S. 322—26. Kors-Kronikerne hos Bongars S. 19—20, 60.

***) Raimund Agil fra Puy hos Bongars S. 156—51.